

pu, Florin Pretorian, Wilhelmina Cîta, Petre Tanasievici, Radu Coriolan, Ileana Focşa, Aurel Duminiacă, George Cirstea.

„Elementul de profunzime pe care îl aduce Berciu ni se pare a fi, de data aceasta, ideea posibilităţii recuperării morale a unora dintre cei care, prin diferite procedee ale poliţiei, au acceptat să devină antene ale acesteia, să-şi vîndă prietenii, tovarăşii de muncă, să trăiască, adică, veşnic infamanta ipostază de informator. Comuniştii, urmăriţi cu patimă sălbatică de aparatul represiv, îi privesc pe «turnători» ca pe nişte oameni bolnavi, care se pot vindeca, care eventual pot fi reechilibraţi, reinoculindu-li-se demnitatea. Este un orizont tematic neexplorat, după ştiinţa noastră, pînă acum” (*Mircea Rares* — „Teatrul”, 6. 1981)

III. LUCRARI DRAMATICE PUBLICATE

● *Teatru poliţist*. Bucureşti, Editura pentru literatură, 1969.

Cuprinde piesele *Acuzarea apărării*, *Hipnoza*, *Barul aventurilor*.

● *Obsesia*, piesă în trei acte — „Teatrul”, 4 1979.

IV. OPINII CRITICE GENERALE

„Meritele sale trebuie căutate acolo unde s-au afirmat şi ale altora, de aiurea, căci, în dramaturgia noastră, el este un adevărat deschizător de drumuri şi cel mai consecvent şi mai productiv slujitor al

genului (poliţist — n.n.). Privită în ansamblu, opera sa dramatică va frapa printr-o variată investigaţie de medii, rezultat al unei largi investigaţii a tuturor posibilităţilor reale ale genului — de la spionaj pînă la delincvenţa minorilor. Tot de aici izvorăşte şi un mereu prezent element de pitoresc, cu bune utilizări ale argoului specific al pегrei, al lumii marginale în general”. (*Radu Popescu* — „România liberă”, 1 iunie 1971)

„Şt. Berciu scrie despre adevăr şi virtute, despre curaj şi cinste, despre umanitatea societăţii noastre, surprinzînd în situaţii într-adevăr limită, în datele unor «cazuri» al căror corespondent în societate a fost fericit transfigurat, argumentele unor dezbateri care implică participarea directă a spectatorului, solicitîndu-l prin opţiune la un act de conştiinţă. Aş vrea să mai adaug la acestea un argument hotărîtor. Ştefan Berciu ştie să scrie teatru, atunci cînd ideea de profesionalitate în acest domeniu le apare unora drept un paradox”. (*Dinu Săraru*, în Programul de sală al piesei *Cercul morţii* de la Teatrul „Nottara”, stagiunea 1970—71)

„...autorul nu se mulţumeste cu demonstrarea ingenioasă a unei crime perfecte sau cu relatarea trepidantă a prinderii inculpatului, ci îşi propune o finalitate morală, subliniind diferitele motive de interes obştesc ale cazului penal”. (*Ion Cazaban* — „Contemporanul”, 16 octombrie 1964)

NOTE

În aşteptarea editorului

După cîteva decenii de trudă în arhive şi biblioteci, octogenarul muzeograf al teatrului nostru,

George Franga, a încheiat opera care îl exprimă deplin: un dicţionar bio-bibliografic şi monografic al figurilor importante din trecutul teatrului românesc.

Se ştie cît de acut resimţim uneori lipsa datelor ferme din existenţa înaintaşilor scenei. Se mai ştie cîte erori trebuie corectate în cronologia unor momente de referinţă din

istoria spectacolului şi din cariera interpreţilor care au reprezentat şcoala naţională de teatru. (De pildă: cînd s-a fundat Naţionalul craiovean, în 1848, 1849 sau 1850?).

Meritele dicţionarului amintit nu au nevoie de pledoarie. Rodul trudei de o viaţă îşi aşteaptă editorul.

I. N.